

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **A. S.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, týkající se řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2014, č. j. OAM-158/LE-BE03-PS-2014, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 8. 2014, č. j. 44 A 43/2014 - 15,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalovaného **se zamítá.**
- II. Žalovaný **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

Vymezení případu

[1] Žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny. Dne 18. července 2014 byl žalobce kontrolován policejní hlídkou v Praze 9, přičemž bylo zjištěno, že mu bylo v květnu 2014 uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku a byl mu vydán výjezdní příkaz do 5. června 2014 a pro dobu trvání správního vyhoštění byl zařazen do evidence nežádoucích osob. Žalobce tedy na území státu pobýval v rozporu s uloženým správním vyhoštěním. Dozorující státní zástupce nedal souhlas se zadržením a vedením řízení podle trestního řádu o podezření ze spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. Věc tedy byla řešena v režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „cizinecký zákon“). Podle tohoto zákona byl žalobce policií zajištěn na dobu 30 dnů ode dne omezení osobní svobody, následně požádal o mezinárodní ochranu. Dle pohovoru žalobce do České republiky přicestoval v roce 2007 na platné cestovní doklady a pracovní vízum, které mu bylo opakovaně prodlouženo, až do roku 2013, pak v zemi pobýval již neoprávněně. Do své vlasti se nevrátil, protože se obával povolání

do ukrajinské armády, protože na Ukrajině je válka. Rodinu má v Zakarpatské oblasti. Disponuje cestovním dokladem platným do roku 2016.

[2] Žalovaný dne 25. července 2014 pod č. j. OAM-158/LE-BE03-PS-2014 rozhodl o přezajištění žalobce z režimu cizineckého zákona do režimu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, resp. o tom, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona o azylu povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové až do vycestování, maximálně však do 24. listopadu 2014, tj. na maximální dobu 120 dnů stanovenou zákonem.

[3] Proti tomuto rozhodnutí uplatnil žalobce správní žalobu, jíž Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) v návěti uvedeným rozsudkem vyhověl a rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Tuto vadu krajský soud spatřoval v absenci odůvodnění, v čem konkrétně spatřoval žalovaný nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek (žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal toliko na nelegální pobyt žalobce na území České republiky a nevycestování z jejího území v rozporu se správním vyhoštěním, aniž by uvedl, zda přihlédl k individuálním okolnostem v životě žalobce, a také nijak nezohlednil skutečnost, že žalobce má k dispozici platný cestovní pas). Krajský soud také přisvědčil námitce, že žalovaný neodůvodnil rozhodnutí ohledně maximální zákonné doby zajištění. Krajský soud výslovně oponoval názoru žalovaného, který odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. května 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 - 45. Podle krajského soudu „*nebyl závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 - 42, z něhož plyne, že žalovaný musí odůvodnit rozhodnutí o délce uložené povinnosti, zejména pokud se rozhodne uložit zákonné maximum, rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 - 45 překonán ani vyvrácen.*“ Krajský soud proto uzavřel, že uvážení správního orgánu o maximální délce povinnosti cizince setrvat v zařízení pro zajištění cizinců musí být z odůvodnění rozhodnutí vždy seznatelné a že v soudním přezkumu ob stojí jen tehdy, pokud má oporu v konkrétních a specifických okolnostech, jež plynou z kontextu celého odůvodnění vydaného rozhodnutí. V daném případě však z rozhodnutí žalovaného nebylo zřejmé, jaké konkrétní okolnosti vzal žalovaný v úvahu při stanovení povinnosti žalobce setrvat v přijímacím středisku po maximální dobu, žalovaný v této souvislosti vůbec nezmínil, že žalobce má k dispozici platné doklady.

II.

Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, v níž navrhoval jeho zrušení z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] Jádrem kasačních námitek je přesvědčení stěžovatele, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. května 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 - 45 vyplývá (a v tomto smyslu má jít o modifikaci závěrů plynoucích z Nejvyššího správního soudu ze dne 5. března 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 - 42), že „*je možno uložit cizinci povinnost setrvat v [zařízení pro zajištění cizinců] po maximální dobu, již zákon výslovně stanoví (120 dnů). Dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu má ale správní orgán možnost správního uvážení stanovit dobu kratší. Právě toto rozhodnutí o stanovení kratší než zákonné doby musí být náležitě odůvodněno, aby bylo možné přezkoumat, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení nebo správní uvážení nezneužil.*“ Podle stěžovatele bylo rozhodnutí o zajištění v nyní posuzovaném případě odůvodněno úplně stejně jako ve věci sp. zn. 6 Azs 33/2014, v níž Nejvyšší správní soud odůvodnění žalovaného aproboval.

pokračování

[6] Stěžovatel dále označil napadený rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný, neboť mu není jasné, k jakým individuálním okolnostem života žalobce měl přihlídnout. Tyto okolnosti budou vypořádány v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany. Oporu ve spisu podle stěžovatele nemá ani závěr krajského soudu, že stěžovatel nezhodnotil skutečnost, že žalobce má platný cestovní pas a ani tuto skutečnost nezminil. Naopak, tuto skutečnost stěžovatel ve svém správním rozhodnutí zmínil, krom toho disponování platnými doklady není zákonným důvodem neuložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců.

[7] Nejvyšší správní soud zaslal kasační stížnost žalobci k vyjádření, ten se však k ní nijak nevyjádřil.

III.

Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., byv vázán rozsahem a důvody, které byly uplatněny v kasační stížnosti.

[9] Na nyní přezkoumávanou věc zároveň – podle přesvědčení 6. senátu Nejvyššího správního soudu – nedopadá § 104a s. ř. s., neboť se v uvedené věci nejedná o meritorní posouzení otázky udělení či neudělení mezinárodní ochrany (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 19/2013 - 38 ze dne 31. července 2013 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. ledna 2014, č. j. 2 Azs 10/2013 - 62). O této otázce je sice vedeno řízení před rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu (RS 9/2014, usnesení č. j. 9 Azs 66/2014 - 60 ze dne 15. května 2014), 6. senát Nejvyššího správního soudu však neshledává důvody pro přerušování řízení a vyčkávání na rozhodnutí rozšířeného senátu, neboť zaprvé jde o věc ze zákona přednostní (§ 56 odst. 3 s. ř. s.) a zadruhé se přijetím kasační stížnosti k projednávání dostává účastníkům vyššího procesního standardu, než pokud by se věc Nejvyšší správní soud odmítl pro domnělou nepřijatelnost kasační stížnosti zabývat.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Je pravda, že v rozsudku ze dne 21. května 2014 č. j. 6 Azs 33/2014 - 45 Nejvyšší správní soud (tentýž senát) shledal nedůvodnou jednu z kasačních námitek, která spočívala v nedostatečném odůvodnění rozhodnutí o povinnosti cizince setrvat v zařízení pro zajištění cizinců po maximální zákonnou dobu 120 dnů a která se opírala o požadavek plynoucí z rozsudku č. j. 3 Azs 24/2013-42 ze dne 5. března 2014. Stěžovatel však závěry pozdějšího rozsudku Nejvyššího správního soudu, opírané o „specifické skutkové okolnosti“ tehdy posuzovaného případu (jak je ostatně výslovně v odůvodnění rozsudku zdůrazněno), účelově a hrubě dezinterpretuje. V dané věci totiž šlo o cizince, jak vyplývalo z rozhodnutí o přezajištění, který na území České republiky páchal trestnou činnost, který byl odsouzen k trestu vyhoštění na 10 let, který pravomocně uložený trest (!) vyhoštění nerespektoval, který neměl platné cestovní doklady a peníze na stravu a pobyt si vydělával nepovolenou prací na stavbách, který se výkonu trestu vyhoštění vyhýbal a trvale a aktuálně porušoval další, zejména pobytové právní předpisy. Žalovaný (nynější stěžovatel) tak tehdy reagoval na existenci konkrétních jednání, která ve svém souhrnu představovala skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku, zejména zájmu společnosti na respektování a výkonu pravomocně uložených trestů v trestním řízení a respekt k právnímu řádu a pobytovým právními předpisy České republiky. Za této situace Nejvyšší správní soud, ve snaze nebýt přepjatě formalistickým, aproboval veskrze kusé odůvodnění žalovaného, jímž byla cizinci uložena povinnost setrvat v zajišťovacím zařízení po maximální dobu 120 dní, poukazem na jiné části odůvodnění, z nichž důvod uložení této povinnosti v maximálním zákonném rozsahu nepochybně vyplýval. Nejvyšší správní soud tehdy neměl žádnou pochybnost o tom, že stanovená, byť podle zákona maximální délka povinnosti

setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, odpovídala též požadavkům subsidiarity a přiměřenosti, jaké na zásah do práva na osobní svobodu klade čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 27. listopadu 2008 Rashed proti České republice, stížnost č. 298/07, bod 68; rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 29. ledna 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, bod 79).

[12] Interpretace stěžovatele, že snad Nejvyšší správní soud hodlal v rozsudku ze dne 21. května 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 - 45 vyslovit právní názor, že odůvodňovat nutno jen rozhodnutí, jímž se cizinci ukládá povinnost setrvávat v zajištění po dobu kratší než maximální zákonnou, a naopak uloží-li žalovaný cizinci tuto povinnost v maximální výměře, odůvodňovat to dále netřeba, je na první pohled natolik absurdní, že lze pochybovat o tom, může-li taková interpretace vůbec být míněna vážně. Takový výklad by přirozeně vedl k tomu, že by žalovaný ukládal cizincům povinnost setrvat v zajištění v maximální délce 120 dnů automaticky, neboť by to bylo z hlediska standardních požadavků na odůvodňování pohodlnější. Takový výklad by šel zcela proti logice a smyslu ústavní garance osobní svobody podle čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a korespondujících garancí v mezinárodních smlouvách o lidských právech a základních svobodách, vyžadujících přísnou (a odůvodněnou) proporcionalitu mezi konkrétním důvodem pro omezení osobní svobody a délkou tohoto omezení, jež je opodstatněné jen na dobu nezbytně nutnou k dosažení sledovaného legitimního cíle.

[13] V nyní posuzovaném případě specifické skutkové okolnosti, ve srovnání s věcí řešenou pod sp. zn. 6 Azs 33/2014, viditelně absentují. Žalobce sice nerespektoval správní vyhoštění, jeho hrozba pro veřejný pořádek však spočívala jen v této jediné skutečnosti. Dozorující státní zástupce v jednání žalobce neshledal podezření ze spáchání trestného činu. Žalobce disponoval platným cestovním dokladem, takže nebylo třeba činit kroky k obstarání nových platných dokladů. Stěžovatel při posuzování nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek, odůvodňující jeho zajištění v maximální zákonné délce, nijak nezohlednil individuální okolnosti života žalobce, jak správně a výstižně konstatoval krajský soud. Rozsudek krajského soudu proto shledává Nejvyšší správní soud správným a zákonným, pročež kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

IV. Náklady řízení

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci žádné náklady s tímto řízením nevznikly, ani je netvrdil, proto mu nebyla žádná náhrada přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2014

:

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu